

KALIE CASSIDY

—

U ŽILAMA UTOPLJENIKA

NAKLADNIK

Egmont d. o. o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Velizara Dobrevu

UREDNIKA

Ivana Mirošević

LEKTOR

Bonislav Kamenjašević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Punkt studio d. o. o.

TISAK

Grafički zavod Hrvatske d. o. o.
Zagreb, srpanj 2025.

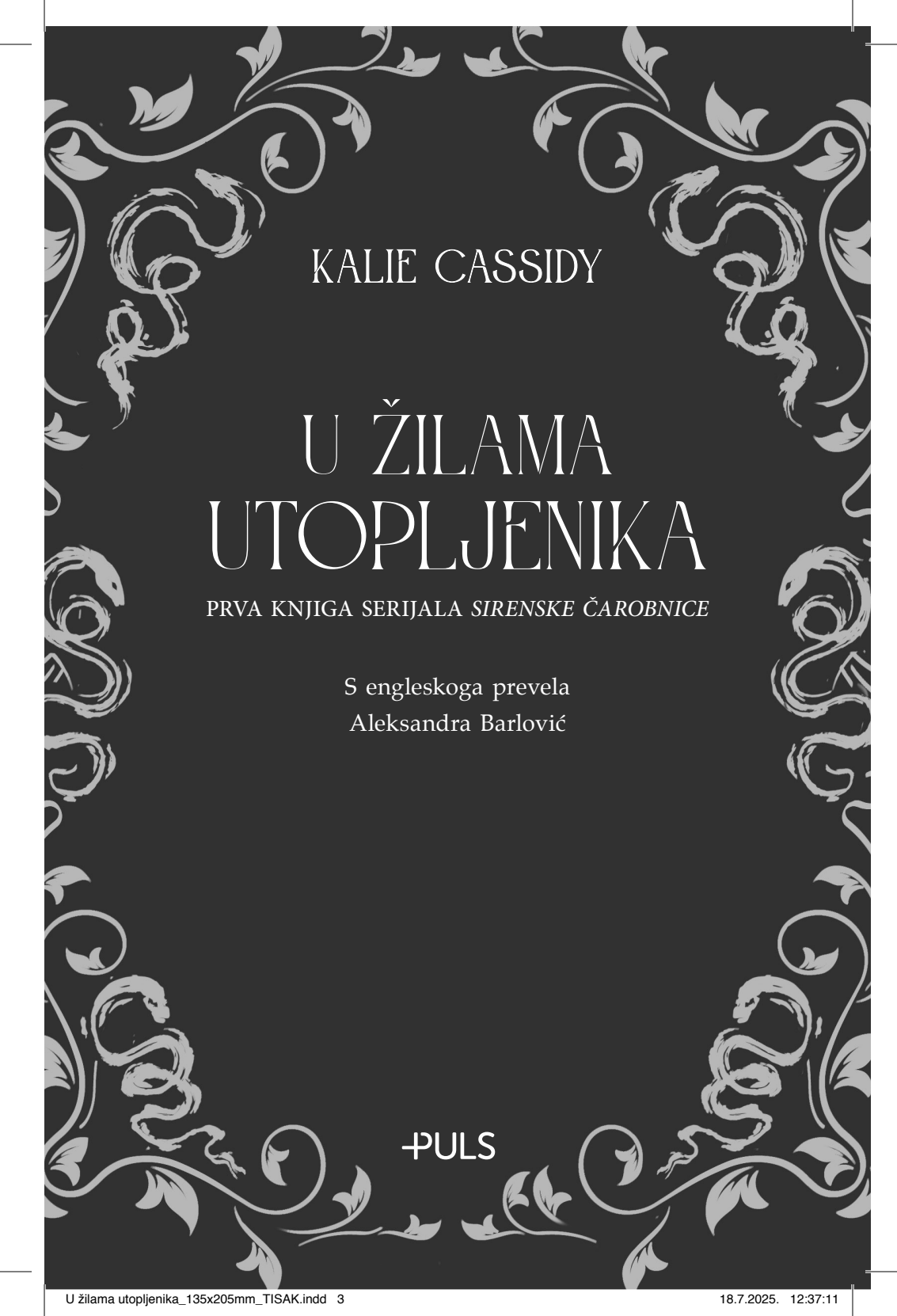
NASLOV IZVORNIKA

In the Veins of the Drowning (The Siren Mage, 1), Kalie Cassidy
Copyright © 2025 by Kalie Cassidy
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.
Dizajn knjižnog bloka © Taylor Navis
© za hrvatsko izdanje Egmont d. o. o., 2025.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2998-9

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001275480.

KALIE CASSIDY

U ŽILAMA
UTOPLJENIKA

PRVA KNJIGA SERIJALA *SIRENSKE ČAROBNICE*

S engleskoga prevela
Aleksandra Barlović

✚PULS

*Posvećeno onima koji traže dom.
Da ga pronađete, a kad to učinite, neka bude čvrst i topao.*

NAPOMENA ČITATELJIMA

Roman *U žilama utopljenika* priča je o pripadanju, ljubavi i identitetu. Premda istražuje svjetliju stranu tih tema, sadrži i mračnije prizore koji bi nekim čitateljima mogli teško pasti, uključujući *body horror* i zlostavljanje. Potpuni popis upozorenja na sadržaj moguće je pronaći na mrežnoj stranici autorice.

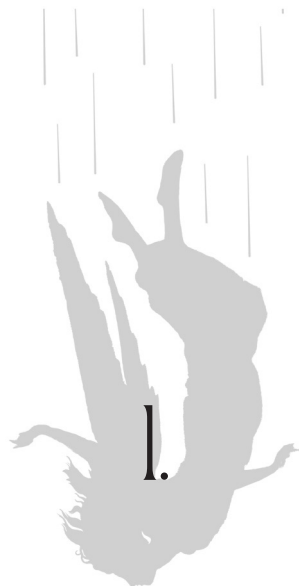
Ona čeka duboko dolje, u vodi.
Probudim se i ona iščezne. Zaspim i ona se ljulja.
Stara, poznata moć, obujmljena tijelom koje se
raspada,
bruji njezinim žilama.
Ona je ruka s pandžama koja pretražuje valove.
Šaka čvrsto stisnuta oko mog trbuha.
Uvijek ondje, u vodi. Uvijek ondje, u mojim
snovima.
Ona je *želja* i dobro je poznajem.

A decorative border of white floral and vine motifs on a black background, framing the central text.

PRVI DIO

PLANINA

I.

Zrak je postao zasićen mirisom mora. Gotovo sam mogla osjetiti njegov okus dok se poput kraka uvijao kroz toplu prijestolnu dvoranu.

Ispunio me je razornim osjećajem užasa.

Gosti su ušli iz predvorja, njihov hihot i čavrljanje odbijaju se od mramora, ali ja se držim vanjskih rubova, bliže sivkasto-bijelim zidovima. Uspješno sam se držala podalje. Čitav sam život ignorirala primamljivost mora, ali se ona potajno provukla pokraj obrane tvrđave Linum, na svili i finoj vuni gostiju koji su dugo putovali, poput neprimjetnog slijepog putnika.

— Imogen? — Agatha mi je prišla promatrajući me oštrim, zabrinutim pogledom. Izgledala je gotovo jednako kao što je izgledala kad je bila moja maloljetna guvernanta dok sam ja bila šestogodišnja djevojčica. Nemoguće mladolika, topla smeđa koža, kovrče sjajne i tamne poput tinte u lončiću. Lagane bore nisu čak ni nabrale visoke rubove njezinih jagodica, ali pretpostavljam da je potrebno često se smiješiti da bi ih se zaslužilo. — Što je? Blijeda si.

— Haljina. — Stavila sam ruku na prсну kost, na mjesto na kojem je počelo duboko treperenje. — Prokleta pretijesna. Bi li olabavila vezice?

Njezin pogled postao je bolan od frustriranosti. — Nisu dovoljno dugačke. Ne shvaćam zašto si pristala nositi tu strahotu. — Namjestila je volan na mojem ramenu odmahujući glavom. — Kako si pristala udati se za muškarca kojem je posao loviti i ubijati...

— Agatha, molim te. — Ostala sam usredotočena na dvoranu — na stolove prepune hrane, treperave svijeće, čaše pune vina. — Ne sada.

— Kada onda? Vjenčanje je za dva dana.

— Svjesna sam toga. — Kad sam je pogledala u oči, u njima je bio očaj od kojeg mi se utroba zgrčila. — Znaš da nisam imala izbora.

Ona je, napeta, promotrla prijestolnu dvoranu pa se nagula bliže meni. — Mogle bismo otići — šapnula je. — Trebale smo otići prije nekoliko godina. Možda postoji način...

Uhvatila sam je za ruku i odvušla oko glavnog stola, u usku, zasjenjenu nišu. — Agatha, dosta je. — Njezine smeđe oči bile su razrogačene i nemirne, sjajne poput ulaštenog drva. — Molim te. Preklinjem te da me prestaneš osuđivati jer sam iz ove situacije pokušala izvući ono najbolje. Uspješno sam se držala na sigurnom ovdje, zar ne? Nastavit ću s time. Moram.

Razočaranje joj je pogurilo ramena, ali joj se glas ispunio oštrinom. — Ako te ovaj brak i jad koji će ti donijeti ne potaknu da uvidiš da ti ovdje nije mjesto... nemam mnogo nade da će te išta drugo potaknuti.

Željela sam podignuti bradu kako bih ostavila dojam sigurnosti. Kako bi me ona možda smatrala hrabrom i snažnom poput sebe. Ali nisam to bila. — To nije pošteno od tebe. — Zvučala sam iscrpljeno i slabo. — Kamo bih pošla?

Ona je ljutito podignula ruke. — Pa, pretpostavljam da sada to nećemo doznati, zar ne?

U mojem želucu rastao je užasan bezdan. Još je bilo rano poslijepodne. Gozba povodom zaruka još neko vrijeme neće

potpuno započeti. Pogledom sam tražila svojega zaručnika u dvorani, ali ga nisam vidjela. Nije bilo ni kralja Nemea. Kroz visoka vrata prijestolne dvorane polako je ulazilo još uzvanika zaokupljenih ogovaranjem. S njima je ulazilo sve više slanog zraka. Moje se disanje ubrzalo i postalo plitko. — Odmah se vraćam.

Agatha me je primila za ruku i čvrsto je stisnula. — Žao mi je. Samo želim da...

Odmahnula sam glavom. — Znam. Dobro sam. Samo mi je potrebno malo zraka.

— Idem s tobom.

Čak sam i u polumraku vidjela kako se Agathino sitno tijelo napelo u jadu, a bezdan u mojem trbuhu samo se proširio. Bila sam nemoćna na mnogo načina, ali me je najviše boljela spoznaja da je ono što mi je nedostajalo Agathi nanosilo toliko mnogo boli.

— Ne. — Stisnula sam joj ruku. — Nađi opravdanje ako netko primijeti moju odsutnost. Neću dugo.

Udaljila sam se prije nego što je stigla suprotstaviti se, kroz visoka vrata od hrastovine i gužvu gostiju. Nisam se mogla sjetiti kad je tvrđava Linum posljednji put bila toliko puna, ali sam se probila u dvorište pa krenula uskom stazom koja je vodila prema prsobranima. Zrak je vani bio hladan i čist. Blaženo bez soli.

Treperenje u mojim prsima trenutačno je prestalo.

Preširoka suknja vukla mi se po zidovima, koji su hvatali neke perlice, ali sam teškim korakom nastavila dalje. Meni omiljeno mjesto u čitavoj tvrđavi Linum, mjesto s najveličanstvenijim pogledom na more, bilo je na jednom kraju prsobrana pa uza strme stepenice. Kad sam stigla do tog samotnog mjesta, gotovo sam bila ostala bez daha.

Povlačeći steznik, pogledom sam pratila tanak sivi rub sjeverne obale u daljini. Otok Seraf na karti je izgledao kao čeljust

zvijeri koja se pruža iz voda Leucosije. Bio je sav u krševitim vrhovima i proždrljivim dolinama, a na njegovu najvišem vrhu kralj Nemea sazdao je svoju tvrđavu. Na silu ju je isklesao iz stijene, ugurao u iskrivljene zube otoka kao zaglavljen komad hrskavice.

Pokušala sam izdahom izbaciti anksioznost iz sebe, ali su me oči zapekle. Bilo je nepojmljivo kako su me užas i iščekivanje zbog mogeg vjenčanja ispunjavali u jednakoj mjeri. Kako sam strahovala od onoga što bi se moglo dogoditi i nadala se najboljem. Dlanom sam udarila u zid. — Prokleti jebeni bogovi.

— Dakle, zabava je već počela?

Poskočila sam začuvši dubok, promukao glas. Okrenula sam se prema drugom kraju zakrivljene promatračnice i ugledala sumornu priliku — mračnu i visoku — naslonjenu na zid tvrđave. Na sebi je imao bijelu košulju uredno uvučenu u hlače. Crne čizme bile su mu ulaštene do apsurdnog sjaja. Nedvojbeno je bio jedan od mnogih gostiju koji su tek stigli i vrvjeli tvrđavom, ushićeni rijetkim pozivom da bulje, da vide što su otok Seraf i njegov mrzak, povučen kralj postali tijekom proteklih mnogo desetljeća.

Namjestila sam suknju i gnjevno ga pogledala. — Bilo bi džentlmenški najaviti svoju prisutnost kad sam stigla.

On je kimnuo složivši se. Obrve su mu se nabrale kad mu je pogled pao na obilje volana od crvene svile uz moj dubok vratni izrez i teške staklene perle u preciznoj nijansi krvi — kraljevoj boji — našivene na moj steznik. Haljina je bila kričava i nimalo elegantna, a dok ju je gledao, usne su mu se izvile u podrugljivom osmijehu. — Nevjerojatno, nisam vas odmah primijetio.

Već sam bila na rubu živaca i željela sam da se samodopadno podignut kraj njegovih usana spusti. Podsmjehnula sam se. — Gospodine, kako se usuđujete smijati mi se?

Njegove oči razrogačile su se u zgražanju. — Nisam...

— Oh, molim vas — rekla sam. — Željela sam biti sama, ali svaki centimetar ove tvrđave vrvi neodgojenim ljudima, uključujući ovaj prsobran.

Njegova su se usta otvorila pa zatvorila. Dugo je samo zurio u mene, zaprepašten. — Pa... — Prišao mi je i stisnuo oči mršteći se. — Budući da smo se oboje nadali biti sami, možda možemo zajedno biti sami. Premda vidim da niste raspoloženi za dijeljenje.

Gledala sam ga u oči. Podsjetio me na ljeto. Koža zlatnosmeđa, oči boje tamnog lišća. Vjetar mu je raskuštrao crnu kosu tako da mu je visjela preko nabranog čela. Držao se kraljevski, visok i uspravan, dobro građen i skladan, ali sam zbog načina na koji me je gledao niza svoj blago zakrivljeni nos bila uvjerena da je plemenitog podrijetla. Žarko sam željela reći mu *ne* samo zato što se doimao nenaviknutim čuti to, ali je nešto u meni suspregnulo taj impuls. — Možemo dijeliti — napokon sam rekla — ali samo ako obećate da se više nećete smijati ovoj apsurdnoj haljini.

Udisaj. Još jedan. A tada se njegovo mrštenje rastopilo u potpuni osmijeh koji mu je stvorio jamicu na lijevom obrazu. — Mnogo tražite.

Zinula sam, uvrijeđena i u smijehu, toliko da mi je čeljust gotovo iskočila iz zgloba.

— Oprostite mi. — Podignuo je ruke u znak predaje, a lice mu je ponovno bilo ozbiljno. — Jednostavno mi je laknulo jer ste svjesni da je to... očito.

— Dakako. — Smjerno sam zamahnula suknjom. — Nije moguće ne vidjeti to.

Ponovno se nasmiješio stvorivši jamicu na obrazu pa oslonio laktove na prsobran i zagledao se u krajolik.

Među nama je zavladala duga tišina. — A zašto se povlačite sa zabave? — upitala sam. — Čudno je prijeći sav taj put samo da biste se skrivali.

On je stisnuo čeljust. — Ova tvrđava... nije ugodno mjesto. — Kako li je dubok glas postao mračan, pun nelagode. Nasmiješio se usiljeno, beživotno. — A vino je užasno. A vi?

Promatrala sam izražajne crte njegova profila. Na njemu je bilo nešto privlačno, nešto zbog čega sam poželjela reći mu istinu. — Nedvojbeno izbjegavam vino — rekla sam umjesto toga. — Očekujte probuditi se s glavoboljom i žarenjem u želucu budete li previše pili.

— Ni da mi platite.

Stajali smo jedno pokraj drugoga, zagledani u planinske vrhunce, stare, izvijene čemprese te svjetlucavu prugu mora.

— Dojmljiv vidik — tiho je rekao.

— Doista jest. — Bio je beskrajan i dalekosežan, budeći u meni osjećaj da sam nemjerljivo malena. — Ali mislim da to nije razlog zbog kojeg je Nemea ovu tvrđavu izgradio toliko visoko.

Kad sam spomenula kralja Nemeu, oteo mu se zlovoljan zvuk iz prsa. Odjednom mrk, okrenuo se i naslonio na prsobran.

— Ne sviđa vam se, zar ne? — upitala sam. Nije bilo mnogo onih kojima se sviđao.

Kratko me je pogledao iskosa. — Čuo sam glasine da je ova tvrđava izgrađena toliko visoko kako bi mogao bacati ljude s prozora siguran da će umrijeti.

Neveselo sam se nasmijala, a tada naglo, plitko udahнула. Nemea je u svojoj okrutnosti bio mnogo domišljatiji od pukog bacanja podanika s prozora tvrđave. — Zanimljive glasine. Vjerujete li im?

Ukočila sam se od načina na koji se njegova pozornost usredotočila na mene. Promatrao me je kao da bilježi svaku crt u mojega lica, kao da traži nešto u njima. Naposljetku je, glasom koji se kroz njegova prsa valjao poput oluje preko

doline, rekao: — Mislim da je jedini razlog zbog kojeg bi netko živio ovoliko visoko, ovoliko daleko od ostatka svijeta, to što se ima čega plašiti ili ima što skrivati.

Ostala sam bez daha. Ponovno sam pogledala prema moru trepćući jer su me oči ponovno zapekle, osjećajući se ogoljeno. — Oh.

— Jesam li vas uzrujao?

— Nipošto. — Rukama sam zgrabila tkaninu suknje podignuvši je i krenula prema stepenicama. — Ispričajte me.

— Čekajte. — Načinio je mali korak prema meni, blago podigavši ruku u znak ponude. — Mogu li vam pomoći?

Čelo mu se toliko nabralo u usrdnosti da sam poželjela pljunuti. — Izgledam li kao da mi je potrebna pomoć?

— Izgledate — rekao je samouvjereno, nimalo iznenađen zaokretom mojih emocija. — Oči su vam pune suza.

Ponovno me je prodorno pogledao, kao da sam od vode kroz koju jasno vidi. Otvorila sam usta, kako bih rekla... nisam znala što, kad me je prekinuo.

— Predvorje i dvorane puni su uzvanika željnih tračeva. Kao što smo ustanovili, vi ste prilično... — Spustio je pogled niz moje tijelo. — ...Uočljivi u toj haljini. Bilo bi mudro nakratko se pribrati prije nego što siđete.

Zapanjilo me je njegovo obzirno upozorenje. Na njemu je bilo nešto što je u meni budilo želju da popustim. Možda je to bilo zato što sam osjećala da u njemu nema zlobe, nedostatka strpljivosti. Osjećala sam njegovu postojanost, ukorijenjenu nepomičnost zbog koje sam željela ostati još malo. Stajali smo na vrhu stepenica gledajući se u oči.

Jak nalet vjetra udario je u zid ispod nas i podignuo se uz njega. Zavijao je oko kutova tvrđave i strujao kroz našu kosu. Načinila sam korak unatrag. — Hvala vam za razgovor — odsječno sam rekla. — Uživajte zureći u užase Serafa,

gospodine. — Krenula sam niz stepenice. — Neiscrpni su kao i jeftino vino.

Kad sam se vratila u prijestolnu dvoranu, bila je nadomak pucanju. Bila je prepuna živahne glazbe, tijela i još onoga slanog zraka.

Agatha je stala pokraj mene i primila me pod ruku. Duboko je udahnula i zadržala. — Pretpostavljam da je sjajno to što ne možeš disati.

Otpuhнула sam jer mi nije bilo nimalo smiješno. Razgovor s prsobrana ponovno se odvijao u mojim mislima, a vratio se i onaj osjećaj stezanja u prsima. — Potrebno mi je malo vina.

— Gore je nego inače. — Ona je otpila gutljaj iz svoje napola prazne čaše pa načinila grimasu.

— Tada ću ga brzo popiti. — Vodila sam je kroz skupine uzvanika koji su šaputali, prema stolu s pićima. Brzo sam iskapila jednu čašu pa pokušala udahnuti, na što se ona namrštila.

— Nemea je namjerno naložio da haljina bude uska, znaš? — Njezino se raspoloženje nije nimalo popravilo.

Otpila sam još jedan gutljaj. — Da, znam. — Već sam pretpostavila da je Nemea želio da moja haljina bude teška i tijesna poput okova. Skupa i kričava kako bi uzvanici vidjeli njegovu štíćenicu, kako bi je pogledali izbliza, a ja bih imala zadatak skrivati svoju bol. Želio je da upamtim kako ću i u braku i dalje biti pod njegovim nadzorom. — Nadam se da ćeš pronaći nekoga s kime ćeš plesati — rekla sam blagim glasom, pokušavajući promijeniti temu. — Znam koliko to voliš. Moje okolnosti ne bi trebale upropastiti glazbu.

— Teško ih je ignorirati — rekla je. Gledala sam kako se prvi plesači okreću i vrte dopuštajući da vibracije bubnja i lutnje uguše onaj osjećaj u mojim prsima. — A kako je prošla sinoćnja večera s kapetanom koji te obožava? — upitala je Agatha